

NATZWEILER BERICHTEN

VAN DE

"STICHTING VRIENDENKRING VAN OUD-NATZWEILERS"

=====

BESTUUR

Voorzitter:

**Ernst Sillem
Ferma Landra 1262 chemin de Landra
84210 Pernes les Fontaines, Frankrijk**

Secretaris:

**R. Schutrup
Burg. Wijnaendtslaan 15
3042 CA Rotterdam
Tel: 010 – 4622384
E-mail: roelofschutrup@gmail.com**

**Secretaris buitenland/
Vicevoorzitter:**

**Mr P.J.Ph. Dietz de Loos
Postbus 453
2240 AL WASSENAAR
Tel: 070 - 5129263**

Penningmeester:

**M.J. de Loos
Eosstraat 5-3
1076 DK Amsterdam
Tel.: 06-51803406
E-mail: marjolijndeloos@gmail.com**

Financieel adviseur:

**R. Bakels
Koningin Emmalaan 9b
1405 CJ Bussum
Tel: 035 - 6936733**

Bankrekening stichting: NL26INGB0000394148

Redactie:

**N. Planjer & M. de Loos
P/a Mient 42
2564 KP DEN HAAG
Tel: 06-24769585
E-mail: nplanjer@hotmail.com**

INDEX

	Pag.
1. Bestuur	1
2. Index	2
3. Van de Redactie	3
4. Mededelingen:	
a. bedankjes	4
b. familieberichten	4
c. overige	4
5. Verhaal van Jacob Vellenga	5
6. Toespraak Pim Reijntjes Kamp Amersfoort	8
7. Geboortedata Oud-Natzweilers	14
8. Uit de Krant/In de Pers	15
9. Jaarlijkse evenementenkalender	17
10. Natzweilerreis 2014	20
11. Van de Penningmeester	21
12. De Giroloterij & vfonds	21
13. Giften aftrekbaar van de belasting	22
14. Stichting Cogis	23
15. Colofon	24

VAN DE REDACTIE

De redactie is nog steeds bezig met het verzamelen van zoveel mogelijk e-mailadressen. Inmiddels is de eerste digitale nieuwsbrief al verzonden. De oud-Natzweilers en weduwen blijven de nieuwsbrief per post ontvangen.

Graag ontvangen we uw e-mailadres zodat we u op de hoogte kunnen houden van het reilen en zeilen van onze Stichting.

Bij voorbaat dank voor de medewerking.

Het bestuur

MEDEDELINGEN:

a. bedankjes

b. familieberichten

De redactie kreeg het bericht dat **Ans Fontijn**, weduwe van Herman Fontijn op 10 juli jl. is overleden. Wij wensen familie, vrienden en kennissen heel veel sterkte met het dragen van dit verlies.

Van Frits Bron ontvingen wij bericht dat zijn vader **Johannes Antonius Marinus Bron, Jan** op 7 juni jl. is overleden. De plechtigheid heeft plaatsgevonden in de aula van begraafplaats Westerveld in Driehuis. Wij wensen Frits, Elsbeth, kinderen en kleinkinderen, aanverwante familie, vrienden en kennissen heel veel sterkte de komende tijd.

c. Overige

Vanwege de renovatie van hun huis is het tijdelijke adres van **Astrid en Hans Otten – de Vaal**:

Het nieuwe/tijdelijke adres per 20 juli 2014:

Van Riebeeckweg 130

1212 EP Hilversum

Op **zaterdag 8 november 2014** vindt de herdenking in Kamp Amersfoort plaats. U krijgt hier tzt bericht over. U kunt nu al kenbaar maken belangstelling te hebben voor deze herdenking. Een uitnodiging zal dan naar u gezonden worden.

VERHAAL VAN JACOB VELLENGA

Volgend jaar is het alweer of pas 70 jaar geleden dat we zijn bevrijd en voor heel veel mensen heel gewoon. Maar oh zo bijzonder om in vrijheid te leven! Dit verhaal gaat over mijn familie en hoe ik zonder het te weten op 70 jarige leeftijd toch terecht kom in de tweede wereld oorlog.

Nooit is er gesproken bij ons thuis over wat er is gebeurd met familie of hoe mijn ouders deze oorlog hebben ervaren of wat zij wel of niet hebben gedaan.

Nu zij er niet meer zijn en kan ik met vragen niet meer bij hen terecht en ik was ook nooit echt betrokken bij alle verhalen van mensen op tv of radio.

Maar op een dag gebeurt er iets waardoor ik in de tweede wereldoorlog terecht kom. Op een van onze reizen per camper, op weg naar Spanje, komen wij langs een groot bord met de verwijzing naar een gedenkteken van de eerste wereld oorlog.

Wij besluiten om dit te bezoeken, maar hebben waarschijnlijk de afslag gemist. Even buiten het dorp staan twee mannen en wij informeren, waar we dit gedenkteken kunnen vinden .

Wij zijn te ver door gereden en moeten een stukje terug. Maar een van de mannen vertelt ons dat als wij even verder de weg volgen, er een gedenkplaats is van de tweede wereld oorlog.

Wij moeten even bedenken of we dit willen, want nog nooit eerder hebben wij iets van de tweede wereld oorlog bezocht. Geen idee waarom niet, maar het is niet anders. Waarschijnlijk te schokkend. Bij mijn vrouw thuis werd wel over de oorlog gesproken in haar familie. Er is wel wat gebeurd in die tijd en nu gaan we, hoe moeilijk ook, de confrontatie aan!!

Als we doorrijden komen we aan op de parkeerplaats van kamp NN Natzweiler-Struthof in de plaats Natzweiler. Wij bezoeken het info centrum (CERD) en gaan even het kamp bezoeken.

We lopen langs een barak, dat nu een museum is, maar denken dat het gesloten is.

We hebben stilletjes rond gelopen en alle verschrikkingen die er op je afkomen tot ons door te laten dringen. We lopen stilletjes terug naar de uitgang en zien dat er mensen uit de museum barak komen.

Dus toch maar naar binnen en ik loop in mijn eigen tempo snel langs alle vitrines en museum stukken heen tot ik mensen bij een glazen vitrine bij een lijst met namen zie staan. Ook ik loop hier naar toe en mijn ogen glijden snel langs de lijst met namen.

Dan stukt mijn adem even in mijn keel: ik zie de naam Vellenga staan zonder voor letters. Ik roep mijn vrouw en ook die moet even slikken: zou dit mijn vader geweest zijn en dit overleefd hebben? Want hij is in 1999 gestorven gewoon in Nederland.

Ik noteer de nummers die er vermeld staan en wij gaan naar de info balie van het bezoekers centrum/Centre Européen du Résistant Déporté.

Ik vertel dat ik een Vellenga ben en deze naam onder dit nummer tegen kom in het museum en vraag of ik meer informatie kan krijgen.

De dame achter de balie roept er iemand bij en die gaat naar het documentatie centrum en komt na 15 minuten terug met een map met de gegevens van deze Vellenga.

Het blijkt om Jacob Vellenga te gaan, een neef van mijn vader.

We zijn ontdaan en raken niet uitgepraat over het feit dat er zo dichtbij iemand in de familie is geweest die de verschrikkingen van de tweede wereldoorlog heeft mee gemaakt en wij van niets wisten.

Bij thuiskomst bekijk ik de stamboom en het gaat om Jacob Vellenga geboren op 20 mei 1909 te Rotterdam. Gehuwd met Anselma Dorsman geboren te Rotterdam op 4 oktober 1893.

Ik ben nu erg nieuwsgierig geworden en mijn lange zoektocht begint. Ik krijg veel medewerking van instanties omdat het om een persoon gaat die vermeld staat in de Erelijst der Gevallenenen ,het boek dat in de tweede kamer ligt en

waar elke dag een bladzijde van omgeslagen wordt door een lid van de tweede kamer.

Jacob Vellenga wordt op 1 augustus 1942 opgepakt en komt in Scheveningen in de gevangenis/ 'Oranje Hotel' terecht tot januari 1943 en komt dan in de gevangenis kamp Haaren/ N-Brabant.

Via Amersfoort op 26 oktober 1943 overgeplaatst naar Natzweiler onder Häftlings nummer 5616.

Op 5 en 6 september 1944 overgeplaatst naar kamp Dachau. Häftlings nummer 101884.

Op 27 september tot 1 oktober overgeplaatst naar Kamp Flossenburg/Groditz onder häftlings nummer 28300.

Op 11 november 1944 kamp Flossenburg komando Zschachwitz.

Op 21 november 1944 terug naar Hauptlager kamp Flossenburg.

Op 4 december 1944 naar kamp Mittelbau onder häftlings nummer 101972 en is daar op 9 december 1944 om 18.00 uur gestorven .Todesursache: Enteritis.

Een indrukwekkende gebeurtenis als je dit allemaal kunt achterhalen Ik ben recent in de gevangenis kamp Haaren geweest waar we rond zijn geleid en uitleg hebben gekregen.

Ik ben in het bezit van een lijst van zijn bezittingen die in Natzweiler in beslag zijn genomen.

Dit stuk is geschreven door

Th R Vellenga uit Blanes- Spanje

AMERSFOORT

Ik herinner het me als de dag van gisteren, het geluid van Duitse laarzen op het asfalt van de Van Baerlestraat. Onze mooie stad Amsterdam hadden ze vreselijk toegetakeld, de bezetters. Overal wegwijzers en verkeersborden, die verwezen naar voor ons onbegrijpelijke Duitse instanties. En op iedere hoek van iedere straat een aanplakbiljet. In twee talen. Nooit stond daar iets aardigs op. Berichten over de avondklok bijvoorbeeld, of de melding van weer een prachtige overwinning van de *Wehrmacht*. Op een dag meldden deze posters dat er tien Amsterdammers standrechtelijk waren geëxecuteerd. Willekeurige voorbijgangers waren het. Met naam en toenaam stonden ze op het biljet vermeld. Een van hen was Bob Murray, een van mijn schoolvrienden.

Dat deed voor mij de deur dicht. Dit was het moment dat ik besloot, actief in het verzet te gaan. Samen met mijn broer Loek. Het was onze plicht, zo voelden wij dat. Weliswaar hadden wij joodse onderduikers in huis en dat was natuurlijk iets van groot belang. Maar dat was eigenlijk vooral de verdienste van mijn ouders, die bereid waren dit risico te dragen.

Het verzet dus. Maar we hadden op dat moment eigenlijk geen idee hoe je dat moest aanpakken; het was moeilijk om goede en betrouwbare contacten te vinden, die ons verder konden helpen. Na enig voorzichtig sonderen deden zich een paar opties voor, maar de een was nog klungeliger dan de ander. Tenslotte kwamen we in contact met een groep Engelandvaarders; en dat zag er een stuk beter uit. Naar Engeland wilden we, want daar konden wij dienst nemen bij de geallieerde legers, om zo, samen met onze Britse vrienden, de gemeenschappelijke vijand te verslaan. Het plan was, de reis te maken met een vissersboot. In 1942 werd er nog beperkt gevestigd op de Noordzee, en het spreekt vanzelf dat die vissers scherp in de gaten werden gehouden door de *Kriegsmarine*. Maar deze Engelandvaarders hadden daar iets op gevonden. Onze contactman was een zekere Joppe, die werkte bij de *Hafenüberwachungsstelle* in IJmuiden. Die had alles voor ons geregeld, hij kon aan een vissersboot voor ons komen, die ons, zonder bewaking, naar Engeland zou brengen.

Het plan was het product geweest van eindeloze besprekingen in Amsterdam; die in veel gevallen door Joppe werden bijgewoond. Het aantal deelnemers varieerde voortdurend, maar tenslotte bleven er zes over; de gebroeders Beck, (tweeling), Joop Roos, Dave Van Eeghen, de gebroeders Reijntjes, en in een laat stadium kwam er nog een zevende bij, een Hilversumse politiemann, Vermeeren geheten. We waren allemaal jong, en vervuld van idealen. Maar in

ons jeugdig enthousiasme hebben we te weinig aandacht geschonken aan de gevaren, die er aan zo'n expeditie kleven. En hadden we niet in de gaten dat er een spelletje met ons werd gespeeld. We vonden het allemaal een uitstekend plan en konden het moment van het vertrek nauwelijks afwachten.

Begin mei 1943 was het zover. In de vroege ochtend vertrokken we met de trein naar IJmuiden. Recht tegenover het station, aan de Tegeltjeskade, lag de UK 143, de Urker visser die ons naar Engeland zou brengen. Een stoer schip, dat veelbelovend naar teer en dieselolie rook. Joppe bracht ons er naar toe; Eén voor één stapten wij aan boord, waar wij werden verwelkomd door de schipper. Maar binnen wachtten ons twee potige matrozen van de *Kriegsmarine* die ons in de boeien sloegen. Het was het bittere einde van ons mooie plan; het was een verraden zaak, en onze Engelandvaart eindigde in de gevangenis van Scheveningen. En daar werd al gauw duidelijk dat het die Vermeeren was geweest, die ons had verraden.

En daar zit je dan, met een geweldige kater en een toekomst vol onzekerheden. Mijn cel in Scheveningen was twee bij drie meter, en verstoken van ieder comfort. Zes vierkante meter bewegingsvrijheid is niet veel, als je 22 bent en barst van de levenslust en de energie. Het eten was niet al te slecht en uit mijn verhoren ben ik ongeschonden tevoorschijn gekomen. Ik was blijkbaar niet de grote vis waar ze op gehoopt hadden.

In september kwam abrupt een einde aan het gevangenisleven. Zonder enig voorbericht werd onze groep op transport gesteld, met onbekende bestemming. Mededelingen aan gevangenen werden immers niet gedaan.

Met de trein van Den Haag naar Vught. Geen reis van betekenis, maar toch één die ik nooit zal vergeten. Het perron van het Haagse station stond vol met mensen die op weg waren naar hun werk. Die zagen daar een trein binnenrijden met daarin een groep Hollandse jongens, bewaakt door gewapende SS-ers. Gevangenen, dat kon je zo zien. De mensen op het perron waren duidelijk ontsteld; ze riepen dingen als "Houd je haaks", en "Oranje boven!" en ze gaven ons hun lunchpakket, ter waarde van even zoveel broodnodige voedselbonnen; zelf hadden ze dus tussen de middag niks te eten. Vaderlanders onder elkaar. Het was fantastisch!

Ik vond het heerlijk in Vught. Een volwassen concentratiekamp weliswaar, maar toch: ik was weer buiten, en in het gezelschap van gelijkgezinde en hoofdzakelijk jonge landgenoten. Lótgenoten. Vught was anders dan de Duitse kampen waarin ik later ben beland. Naast het gebruikelijke

Schutzhaftlager waren er barakken met vrouwen, joden, gijzelaars en verder het zogenaamde P-Lager; het *Polizeiliches Durchgangslager*. Dat was mijn plek, met het nummer P 709. Achteraf heb ik begrepen dat het P-Lager een soort dépendance van Amersfoort was. Want toen in februari het grote moment van ons transport naar Duitsland daar was, maakten wij een tussenstop in Amersfoort.

Wij werden ondergebracht in een lege barak, die we helemaal voor ons zelf hadden. We mochten niet naar buiten, en in de barak was dag en nacht een bewaker aanwezig om ons in de gaten te houden. Wat zich daarbuiten in het kamp afspeelde heb ik alleen maar door de ramen kunnen waarnemen. Eén raam gaf uitzicht op wat heette de Rozentuin, de plek waar de beruchte Kotälla zijn slachtoffers te grazen nam. Ik heb hem nog even in actie gezien maar verder was er in die barak niks te beleven. Na een paar dagen kregen we gezelschap; geleidelijk aan werd onze groep uitgebreid met andere politieke gevangenen. Ze kwamen uit gevangenissen in het hele land; met kleine beetjes, hoogstens een of twee per dag. Alle tijd om kennis te maken. Zo ontstond er een groep die gezamenlijk de reis naar Natzweiler zou maken. Maar ook was dat het begin van enkele vriendschappen voor het leven. Na een dag of tien waren we compleet; een klein maar select gezelschap, niet meer dan tien of twaalf man.

We reisden met de trein, in een derdeklas coupé, twee aan twee geboeid, (ik aan mijn broer) en in iedere coupé een bewaker. Overstappen in Frankfurt. En weer stonden we op een station op het moment dat de mensen naar hun werk gingen. Maar ditmaal niks boterhammen, hier werden wij gezien als misdadigers, en ijzige blikken waren ons deel. De treinreis eindigde in Rothau, leuk dorpje in de Elzas. Op het station stond de SS, ons ontvangstcomité; een uitgelezen stelletje tuig. Ze waren bewapend met grote machinegeweren en gingen geweldig tegen ons te keer. In Vught waren het Nederlandse landstormers geweest die ons bewaakten, en die deugden natuurlijk ook voor geen kant. Maar dit was andere koek! Het was direct al duidelijk dat ons daar boven, in het kamp, nog heel wat te wachten stond.

Het kamp Natzweiler is daar in 1941 gebouwd vanwege de rode graniet in de heuvels van de Elzas; die nodig was voor de bouw van de megalomane bouwwerken van het Derde Rijk, in Berlijn en Neurenberg. De *Steinbruch* was dus het belangrijkste commando van het kamp, en het sprak dus wel vanzelf dat in principe iedereen daar te werk werden gesteld. Loodzwaar werk was het, 12 uur per dag stenen bikken en sjouwen, zes dagen in de week. En

zondag vrij, tenminste als er geen sneeuw lag. Het was een hard bestaan, en als Amsterdamse stadjongen was ik daar helemaal niet op gebouwd.

We waren NN-ers, Nacht und Nebel-gevangenen. Een nieuw bedenkfel in de Duitse strafmaat. NN-ers werden van God en alle mensen afgesloten; ieder contact met de buitenwereld was verboden. Voorgoed. De sfeer in het kamp was grimmig; het was wel duidelijk dat het hier om leven of dood ging; iedere misstap of onhandigheid zou fataal kunnen zijn. Je zag het om je heen, iedere dag waren er doden.

Intussen rukten de geallieerde troepen in Frankrijk op, en het leek er even op dat het kamp bevrijd zou worden. Maar nee, dat zagen de Duitsers anders. Begin september '44 werd het kamp in zijn geheel geëvacueerd. Grote operatie, 7000 man naar Dachau, 400 kilometer naar het oosten. Met de trein, en weer in een derde klas coupé. Alleen, met 20 man is zo'n coupé wel erg benauwd. Maar een beestenwagen was erger geweest. Dachau was op dat moment al meer dan dubbel bezet, en daar kwamen wij met zijn zeven duizenden nog eens bovenop. Er kon echt geen kip meer bij; de enige oplossing was: allemaal naar de buitencommando's, en daarvan had Dachau er een hoop. Wij gingen naar Augsburg, naar de vliegtuigfabriek Messerschmidt. Ik maakte een klein onderdeel voor de eerste Duitse straaljager, de *Hintere Flügelübergang*. Geestdodend werk, wel binnen; maar koud, en altijd nachtdienst.

Inmiddels hadden ze ook in Dachau voorzieningen getroffen om de NN-ers te isoleren van de rest. Allemaal in Block 29, met apart prikkeldraad er om heen, voor alle zekerheid. In het voorjaar van 1945 werd de toestand in het kamp zeer nijpend; er was van alles niet meer, en de soep werd met de dag dunner. De sterfte nam geweldig toe, vooral als gevolg van een grote epidemie van vlektyfus. En eindelijk, eindelijk, kwam op 29 april de bevrijding, door een eenheid van de Amerikaanse Rainbow Division. Het werden onze vrienden, deze G.I.s. Ze gaven ons eten en sigaretten, en hoop voor de toekomst.

Na de bevrijding van het kamp heeft het nog een maand geduurd voordat we allemaal weer thuis waren.

Het falen en het slagen van de Engelandvaarders is een onderwerp waarover, in de jaren na de oorlog veel onderzoekers zich gebogen hebben. Onze zaak, de zaak-IJmuiden, kreeg veel aandacht omdat er Nederlandse provocateurs bij betrokken waren geweest. Daarvan hebben zich nog vrij veel laten pakken,

en die hebben zich dan ook bij het Bijzondere Gerechtshof moeten verantwoorden. Veel van hun slachtoffers hebben de oorlog niet overleefd, en zo kwam het dat mijn broer en ik in deze processen de kroongetuigen waren.

Hierbij zijn veel gegevens boven water gekomen over deze zaak, aan de ene kant de voorbereidingen van de Engelandvaart, en wie daar allemaal bij betrokken waren. Maar ook, - en dat was ons helemaal niet bekend, - wat de argumenten van Duitsers waren, om deze val voor ons op te zetten.

Ons centrale contact in deze zaak was Benjamin Joppe, een zeeman, die een baan had bij de *Hafenüberwachungsstelle* in IJmuiden. Zijn taak was het de dienstroosters te maken van de militairen, die als bewaking meedingen, als de vissers uitvoeren. Zijn chef was *Kapitän-Leutnant zur See* Strauch, commandant van de *Abwehrstelle Marine* in IJmuiden. De commandant was niet tevreden over de prestaties van zijn ondergeschikte; had hem bedreigd met ontslag als hij zijn leven niet zou beteren. Het was in deze periode dat Joppe in de trein in gesprek kwam met een zekere Beck uit Apeldoorn, die hem voorzichtig vroeg of hij geen manier wist om naar Engeland te komen. Joppe rapporteerde deze ontmoeting aan zijn baas; die prees hem en droeg hem op deze zaak verder uit te bouwen. Promotie lag in het verschiep, wie weet waren hier spionnen te vangen!

En zo ging de bal aan het rollen. Joppe nam contact op met Beck en bleef verder de zaak op de voet volgen. Er kwamen nieuwe kandidaat-Engelandvaarders, en ook vielen er veel weer af.

In mei '43 was alles in kannen en kruiken; het hele gezelschap reisde naar IJmuiden, en stapte daar aan boord van de vissersboot, die ons naar Engeland had moeten brengen. De zaak, blijkt uit het rapport, was zeer zorgvuldig geregisseerd door de Duitsers. Het heeft mij verbaasd dat er zoveel mankracht was ingeschakeld om dit toch vrij onschuldige gezelschap te vangen. Het waren er zeker negen of tien; aan boord van de botter of verspreid over de kade. In het rapport worden ze allemaal met name genoemd, de Urker schipper van de U 143, en de SD-mannen in matrozenpak die ons in de boeien sloegen, en niet minder dan vijf Nederlandse handlangers, die moesten zorgen dat we niet ontvluchtten. Het leek wel of ze ons gevaarlijk vonden! De leiding van de hele operatie had de *SD-Kriminalrat* Dr. Harders. Later is mij gebleken dat hij degene was, die mij in Scheveningen heeft verhoord. Het bleek een heel gewone meneer te zijn, in burger gekleed, en zonder knuppels of ander foltertuing. Wat hem betreft was het een grote

mislukking geworden; wij waren zes heus wel aardige Hollandse jongens, maar spionnen waren we niet.

Maar de grote verliezers waren wij; ons wachtten twee gruwelijke jaren in het concentratiekamp, en dat was meer dan de meesten van ons hebben kunnen verdragen. Wij waren met z'n achten, zes Engelandvaarders en twee toeschouwers, die ze ook hebben opgepakt. Van deze groep hebben alleen mijn broer en ik het kamp overleefd. Wij hebben heel veel geluk gehad.

Uitgesproken door Pim Reijntjes

GEBORTE DATA OUD-NATZWEILERS

04-01-1922	Jaap	van Mesdag
18-05-1922	Skippy	de Vaal
16-06-1916	Velo	Bierman
14-07-1923	Ernst	Sillem
11-08-1922	Abe	Muhlbaum
18-08-1921	Jan	Smeets
30-10-1919	Pim	Reijntjes
06-12-1922	Jan	van Kuik

UIT DE KRANT/VAN DE PERS.....

Oord van verschrikking

Reformatorisch Dagblad
18 juni 2014

Het was het enige Duitse concentratiekamp op Franse bodem – al was die dan door de nazi's geannexeerd. Schitterend gelegen in de Elzas, op de noordhelling van de Mont Louise, maar een oord van verschrikking. Delen van Konzentrationslager (KL)Natzweiler-Struthof worden op dit moment gerestaureerd.

In totaal worden 51.684 mensen naar het kamp in de Elzas (of een van zijn vele bijkampen) gebracht. Daarvan komen er 676 uit Nederland – onder wie verzetsstrijder Floris B. Bakels. Van 10 juli 1943 tot 2 september 1944 zit de vroegere advocaat hier gevangen. Eigenlijk móét je zijn verhaal hebben gelezen voordat je Natzweiler-Struthof bezoekt.

Voor meer informatie lees het hele artikel op:

<http://www.digibron.nl/search/detail/d0bccdfafcd861d336b04d6aecba8e27/oord-van-verschrikking/d05c9487-f23f-6c48-42d3-f524f145d27e>

Deze link staat ook op de Natzweilerwebsite onder 'Nieuws'.

Copyright Reformatorisch Dagblad

Slagboom tussen dood en leven

Alphons Katan overleefde de oorlog als enige van zijn gezin

Op zondag 31 augustus vertelt kampoverlevende Alphons Katan in het Herinneringscentrum Kamp Westerbork over zijn ervaringen tijdens en na de Tweede Wereldoorlog. Als de ouders van Alphons in 1942 kort na elkaar worden gearresteerd, wordt de dan 12-jarige Alphons ondergebracht bij Joodse vrienden. Met het bejaarde echtpaar komt hij terecht in kamp Westerbork. Verdoofd en zich maar vaag bewust van het drama om hem heen, verblijft Alphons een half jaar in dit ‘voorportaal van de dood’.

Alphons Katan is geboren op 26 februari 1930 in Rotterdam. Hij is zoon van Joodse, niet gelovige ouders. Het gezin Katan woont in Leeuwarden wanneer de oorlog uitbreekt. Vader en moeder Katan worden al snel gearresteerd. Alphons wordt ondergebracht bij Joodse vrienden. Met dit echtpaar komt Alphons uiteindelijk, net als zijn ouders, in kamp Westerbork terecht. Wanneer een tante de Duitsers weet te overtuigen dat haar neefje ‘half Jood’ en dus Arisch is, wordt Alphons vrijgelaten. Zijn ouders is een ander lot beschoren. Alphons’ moeder wordt vermoord in Auschwitz. Zijn vader vindt de dood in Mauthausen.

Na de oorlog schrijft Alphons een boek over zijn verblijf in kamp Westerbork. Dit persoonlijke verhaal laat de bitterharde werkelijkheid beter voelen dan anonieme beelden en getallen. Als gastspreker bezoekt Alphons regelmatig scholen en pedagogische academies, waar hij zich inzet voor de bewustwording en het verantwoordelijkheidsbesef van de jongere generatie. Zijn boek *Slagboom tussen dood en leven* draagt daaraan bij. “Dit boek is geschreven uit dankbaarheid voor mijn ouders. Zodat het niet voor niets is geweest. We mogen de waardigheid van leven niet door onze vingers laten glippen.”

Alphons Katan is op zondag 31 augustus om 14.00 uur in het Herinneringscentrum Kamp Westerbork om zijn motto kracht bij te zetten. Na afloop is er gelegenheid tot het stellen van vragen. Ook zal hij zijn boek *Slagboom tussen dood en leven* signeren. Toegang tot de lezing is bij de entree van het museum inbegrepen.

JAARLIJKSE KALENDER EVENEMENTEN

8-10 september 2014	EHRI Workshop: Heritage and Memory. Revising Scopes and Means of Physical and Digital Preservation of Holocaust Documentation	Jerusalem
9 september 2014	Congres Complex probleemgedrag in de (ouderen)zorg	Ede
Vanaf 9 september 2014	Jodendom. Een (cultuur) geschiedenis in tien hoorcolleges	Amsterdam
10 september 2014	Nationaal congres Anders denken over psychische aandoeningen	Den Haag
10-13 september 2014	EABCT Congress 2014 (44e Europese Congres over Cognitieve Gedragstherapie)	Den Haag
11 september 2014	Zorg + Welzijn jaarcongres	Ede
17 september 2014	Symposium Meet the Xperts II: De alternatieven	Haarlem
23 september 2014	Congres: 'mHEALTH: voor de GGZ van morgen'	Utrecht
26 september 2014	Symposium: Vluchtelingen hulp: een humanitaire verplichting omgeven met dilemma's	Wageningen
26 september 2014	Congres Diagnose Zorginnovatie	Utrecht
5-8 oktober 2014	2nd International Conference on Law Enforcement and Public Health (LEPH2014)	Amsterdam

6 oktober 2014	Congres Ontkenning bij vermoedens van kindermishandeling	Den Bosch
8 oktober 2014	Tweede landelijk congres "Diagnostiek en behandeling van psychische gevolgen in de volwassenheid"	Veldhoven
9 oktober 2014	Symposium Psychotraumatisering II	Amsterdam
9 oktober 2014	31e Symposium Jeugd- en Gezinsonderzoek. Thema: 'Oog in oog met online jeugdhulp'; de mogelijkheden en grenzen van social media, apps, games en e-hulp	Nijmegen
9 oktober 2014	Invitational Conference for Intensive Home Treatment	Amersfoort
15-18 oktober 2014	1st event: the 3rd Annual International Conference on Transgenerational Trauma	Amman
22-24 oktober 2014	2nd event: the 3rd Annual International Conference on Transgenerational Trauma	Istanboel
29 oktober 2014	Studiedag 'Building Bonds from the Inside Out', Werken en Verbinden met de Kracht van Binnenuit	Den Bosch
4 november 2014	Anders organiseren in de Zorg Omgeving	Utrecht

6 november 2014	Congres: 'Sociale Psychiatrie: de revanche van het systeem-denken'	Utrecht
7 november 2014	NVPP: Studiedag "Over angst en verlangen"	Amsterdam
17 november 2014	Symposium Meet the Xperts II: De alternatieven	Haarlem
20 november	Symposium Veerkracht Online. Toepassingen voor preventie en praktijk	Amsterdam
20 november 2014	NKOP Symposium: State of the Art 2014 Ouderenpsychiatrie	Utrecht
27 november 2014	Congres: 'Kansen en obstakels in de Psychotraumahulpverlening. Samenwerken in een complex veld' (Vooraankondiging)	Ede
2 december 2014	3e Landelijke Studiedag 'BASIS GGZ'	Amsterdam
4 december 2014	Tiende studiedag Klinische psychotherapie - De therapeutische relatie vandaag	Geel

NATZWEILERREIS 2014

Voorlopig programma

Donderdag 11 september 2014

Aankomst in Hotel Restaurant La Fischhutte
Welkomst diner

Vrijdag 12 september 2014

Ochtendprogramma
Lunch
Middag vrijdag
Diner Fischhutte
Fakkelwacht

Zaterdag 13 september 2014

Internationale en Nederlandse herdenking in het kamp
Opening tentoonstelling 'het einde der kampen in samenwerking met Baden
Wurtemberg
Lunch bij Auberge Metzger, misschien samen met andere nationaliteiten
Middag vrijdag
Diner Fischhutte

Zondag 14 september 2014

Vrij bezoek aan het kamp, het CERD en de steengroeve, gaskamer
Lunch
Middag vrijdag
Afscheidsdiner Fischhutte

Maandag 15 september 2014

Vertrek naar Nederland

VAN DE PENNINGMEESTER

Ook in deze Nieuwsbrief kan de penningmeester niet genoeg benadrukken heel blij te zijn met alle donaties! Zij dankt alle gulle gevers van harte.

Maar we blijven steeds geld nodig hebben, zeker nu de jaarlijkse reis weer georganiseerd gaat worden. Subsidies worden ook helaas, steeds minder!

De stichting is ook vermeld in de notaris agenda.

Alvast veel dank!

GIROLOTERIJ

De activiteiten van de Stichting Vriendenkring van Oud-Natzweilers, waaronder de uitgave van dit blad, worden mede mogelijk gemaakt door de opbrengsten uit de Giroloterij en de Bankloterij. Uw deelname aan de Giro- en of Bankloterij wordt daarom van harte aanbevolen.

Vfonds, Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg

Binnen organisaties van oorlogsgetroffenen vallen steeds meer directbetrokkenen weg door vergrijzing en overlijden. Het vfonds ondersteunt een respectvolle afbouw van deze organisaties, eventueel door samenwerking of samenvoeging te stimuleren. Meer informatie op: www.v-fonds.nl.

De bijdrage van de Bank-Giroloterij en de Lotto maken het werk voor het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg mogelijk.

ZIJN UW GIFTEN AFTREKBAAR VAN DE BELASTING?

De stichting Vriendenkring Oud-Natzweilers heeft het zogeheten ANBI kenmerk: Algemeen Nut Beogende Instelling. Dit betekent dat giften aan onze stichting aftrekbaar zijn van de belasting. Maar..... dit moet wel voldoen aan een aantal voorwaarden.

Drempel en maximum gewone giften

Voor gewone giften gelden een drempelbedrag en een maximum. Het drempelbedrag is 1% van uw drempelinkomen, met een minimum van € 60. Wat u meer hebt betaald dan dit drempelbedrag, mag u aftrekken. Maar u mag niet meer aftrekken dan het maximum. Dat is 10% van uw drempelinkomen.

Drempelinkomen

Het drempelinkomen is het totaal van uw inkomsten en aftrekposten in box 1, 2 en 3, maar zonder uw persoonsgebonden aftrek.

Voor meer informatie, o.a. een periodieke gift, lees hier:

http://www.belastingdienst.nl/wps/wcm/connect/bldcontentnl/campagnes/landin_gspaginas/prive/giften/

STICHTING COGIS

Kenniscentrum vervolging, oorlog en geweld

Voor vragen op het gebied van wetten en regelingen voor oorlogsgetroffenen, maar ook voor vragen over zelfhulpgroepen, therapeutische hulp of maatschappelijk werk, en voor literatuur over de tweede wereldoorlog en zijn gevolgen, kunt u terecht bij de Stichting Cogis.

Oorlogsgetroffenen, hun partners en kinderen (ook de naoorlogse generatie) zijn welkom bij

Stichting Cogis
Nienoord 5
1112 XE Diemen
Telefoon 020 – 660 19 30
Fax 020 – 660 19 31
E-mail info@cogis.nl

Bezoek is - na telefonische afspraak - iedere dag mogelijk.

“De bijdrage van Bank Giro Loterij en de Lotto maken het werk van het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg mogelijk”.

COLOFON

Redactie

Nicole Planjer
& Marjolijn de Loos

Inzenden kopij

Nicole Planjer
Mient 42
2564 KP Den Haag
Tel: 06-24769585

Uiterste datum inleveren kopij:
*(indien getypt in computer, s.v.p.
per e-mail of diskette meesturen)*

15 november 2014

Eindredactie

Nicole Planjer
e-mail: nplanjer@hotmail.com
& Marjolijn de Loos

Printed by

GrandPrix Copyrette
Parnassusweg 214
1076 AV Amsterdam
Tel: 020 – 664 59 09
Info@grandprixcopyrette.nl

Reisorganisatie

Marjolijn de Loos
e-mail: marjolijndeloos@gmail.com